

Het was alweer van 2010 geleden dat ik nog eens mee op weekend naar Friesland was geweest.

Nu ik iets meer tijd heb, had ik er wel weer eens zin in. Maar ik was wel één en ander vergeten sinds die tijd. In eerste instantie had ik foutief gedacht dat het weekend op zaterdag 23 mei begon, dus had ik de camperplaats ook zo gereserveerd. Gelukkig maakte Ferre me er attent op dat wij al op vrijdag vertrokken. Een mailtje naar de camping waar men mijn fout gelukkig nog kon rechtzetten. Helaas had ik ook nog een vervanging toegezegd op school, waardoor we pas om half vier in de namiddag zouden kunnen vertrekken.

Onze kajaks ging ik 's morgens ophalen en Ferre kwam met zijn materiaal en dat van Ludo naar de club om mee te helpen opladen. Maar zoals we Ferre kennen, komt die als de boten al zijn opgeladen. Nee, deze keer kon hij er niets aan doen. Vrouwlief was er met de auto vandoor en iets te laat terug thuis. Zo kwam Ferre pas tegen de middag om al het materiaal over te laden. Hij en Ludo zouden met de fiets naar Schilde komen om dan samen te vertrekken.

Dus om 15.30u vertrokken wij gepakt en gezakt richting Nederland. Helaas, helaas, driewerf helaas! Vrijdag begint de avondspits blijkbaar al 's middags en daar kom ik zelden in terecht. Voor we de Nederlandse grens overstaken, stonden we al in de file. Schuifel, schuifel voorbij Breda, dan richting Utrecht in enkele vreemde accordeonfiles, waarna we te voet sneller voorbij Utrecht zouden zijn geweest dan met de auto.

'Na Almere lost zich dat wel op' beweerde Ferre. Maar neen, de accordeonfiles bleven en wij sukkelden langzaam verder. Het was 19.30u vooraleer we camping De Rakken opdraaiden. Pffff! Gelukkig hadden we geen haast, want anders was het 'stressig' geweest. Na aanmelden, kregen we onze plaats op de camperplek van de camping, helemaal aan de andere kant dan waar de rest van SKK met caravan of tent verbleef.

We waren nog maar net uitgestapt of werden al verwelkomd door Wilfried. Die had precies op de loer gelegen. En nog even later draaide Martinique de plaats naast ons op. Met een caravan kon je blijkbaar ook op een camperplaats terecht. Het materiaal van Ludo werd met een hele ploeg fietsers opgehaald en naar de andere kant vervoerd.

Daar stonden we dan eindelijk. Lieve was direct aan het kokkerellen geslagen en even later konden Ferre en ik al aanschuiven aan tafel. Wat socializen met Martinique en Maya en kennis maken met de jonge Cheyenne, veel meer gebeurde er die avond niet.

Het regende 's nachts en dat beloofde niet veel goeds voor de volgende dag. Maar gelukkig voor ons was het 's morgens droog en was er van regen geen sprake. De planning was om tegen 08.00u op te staan, rustig te ontbijten en dan eens te gaan horen wat het plan was voor deze dag.

Er stond wel een stevig windje dus groot water wilde men liever niet opzoeken. Kwestie van nog vaarders over te houden voor de volgende dag en niet iedereen voor pampus laten liggen, met spierpijn overal.

Met Ferre had ik ook al de kaart bekeken en we vonden een route naar Sneek en via een ommetje terug naar Woudsend. Bleek dat Wilfried ongeveer hetzelfde had gedacht. Maar eerst moesten we onze kajaks tot bij het water dragen en dat bleek nog een hele klus, want er zijn wel onmetelijk veel meters aanlegplaatsen voor zeil- en motorjachten of sloepen allerhande, maar een kanosteiger is niet te vinden.

We vertrokken met vijftien vaarders. Het weer beterde en beterde. Een gesluierd zonnetje zorgde voor een aangenaam vaarweertje al was er wel heel wat wind. Om de één of andere reden voer ik na korte tijd helemaal vooraan en dat zou de hele tijd zo blijven. Op kruispunten en aan het begin van een groter water wachtte ik telkens tot de rest kwam aangepeddeld. We voeren langs de Nauwe en de Wijde Wijmerts richting Ijlst maar draaiden af aan de Wijnsloot. Op een bepaald moment werd daar gestopt voor een korte pauze. Enkelen bleven in hun kajak zitten om niet die hoge oever op te moeten. Na een kort overleg besloot de hele groep mee te varen tot aan de Zwarte Brekken.

Daar zouden we onze meegebrachte boterhammetjes opeten. Het was nog een zoektocht om een geschikte plaats te vinden. Uiteindelijk hesen we ons allemaal op aan een steiger bij een zompig eilandje, vol in de wind. Gezeten of gelegen op de steiger werd er gegeten, niet echt comfortabel, maar de innerlijke mens moest nieuwe energie opdoen.

Het plan was dat een aantal mensen dan zouden omkeren en terugvaren, terwijl de rest verder zou varen naar Sneek, om daar een terrasje te doen. Maar wat bleek? De gedachte aan een terrasje had zich in de hoofden van alle vaarders genesteld en iedereen spoedde zich dan ook over de Zwarte Brekken en de Woudvaart naar Sneek. Aan de beroemde

waterpoort vonden we een steiger naar kajakformaat, al was hij niet voor kajaks bestemd. Met vereende krachten werden de kajaks één voor één het trapje opgedragen en op de oever gelegd.

We waren daar nog niet mee klaar of Pol en Denise reden voorbij met hun auto. Geen twee seconden later kwamen een eerste groepje fietsers aan, even later gevolgd door een ander tweetal op de fiets. Hadden we het afgesproken, het zou nooit zo gelukt zijn.

Aan de overzijde van de straat vonden we een terras. Het meisje dat de bestelling kwam opnemen, kende de kaart nog niet van buiten – het was haar tweede dag – en die rare Belgen vroegen allemaal zo van die vreemde bieren! Ludo bleef als oppasser bij de kajaks, al was er een goeie ziel die hem een

colaatje ging brengen. Na het terras begon het werk aan de oever in omgekeerde volgorde: met vereende krachten de boten terug op het steigertje leggen en iedereen laten instappen. Ferre en ik hadden besloten om hier de groep te verlaten en via een andere, iets langere route terug te varen.

Langs de Hoekesloot en de Broeresloot kwamen we terug bij de Zwarte Brekken, maar nu draaiden we de Witte Brekken op en door het Nauw van de Brekken bereikten we het Prinses Margrietkanaal. Om dat kanaal wat te 'omzeilen' (what's in a name!) namen we de Langweerder vaart en Hoitesloot waarna we toch weer op het Kanaal uitkwamen. Even verder verwijdde dat tot het Koevoorder Meer.

Met de strakke wind schuin achter bouwden zich hoe langer hoe meer grote golven op. Het was echt wel heel aandachtig varen en de golven goed in het oog houden om niet voor verassing te komen staan of om te slaan. Na een hele tijd vechten met de golven waren we bijna de afslag naar de Welle voorbij. Gelukkig had ik dat nog net op tijd gezien. Eens op de Welle werd het water heel wat kalmer, maar voelde ik eveneens de vermoeidheid in de spieren toenemen. De Welle is niet het mooiste stukje Friesland.

Eens Woudsend dichterbij kwam, nam ook het aantal ligplaatsen en bedrijven toe die zich met de watersport bezig hielden. Na een vijfendertig kilometer hesen we ons op de oever vlak bij de kampeerplaats van de SKK. Daar zat al een hele groep mensen te genieten van de aperitief. Maar wij moesten eerst onze natte kleren wisselen en na een verkwikkende douche had Lieve zowaar ons avondmaal al voorbereid. Wij hoefden maar aan te schuiven. Mijn pijp was toch lichtjes uit, maar Ferre besloot – met de fles wijn in de hand – toch nog de SKK-groep op te zoeken.

Op zondagochtend scheen er een uitbundig zonnetje in een strakblauwe hemel. Het beloofde een schitterende dag te worden. Er was ook minder wind en net als de vorige dag hadden we zowat hetzelfde idee voor een tocht als Wilfried. We vertrokken – onder het toezicht van de 'thuisblijvers' – in de andere richting dan gisteren, naar Heeg. Het was nog rustig op het water. Doorheen Heeg sloegen we de Wegsloot op naar de Idzegasterpoel, een heel rustig meertje. In de uithoek ervan vonden we de doorgang naar Oudega. Een klein, smal vaarwater dat helemaal 'gerenoveerd' was, nieuwe oeverbekleding, opgehoogde oevers die pas ingezaaid waren en nieuwe bruggetjes er overheen. Volgens een bord bij het begin was de doorgang versperd wegens die werken.

Gelukkig voor ons was die versperring net voor Oudega en konden we heel gemakkelijk uitstappen om in het dorpje een terrasje te doen. Het was er warm! Vraag dat maar aan Ron, die in een zwart vaar-T-shirt zat te puffen op een windvrij, zonovergoten hoekje van het terras. Helaas konden (mochten) we hier onze boterhammetjes niet opeten. Dus, na een snelle drink, verhuisden we naar een grasveldje aan de oever van het water. Ook hier scheidden onze wegen. Terwijl Wilfried met de anderen een stukje terugkeerden, hadden Ferre en ik besloten om onze boten over te leggen en via de Oudgaaster Brekken en de Vlakke Brekken een ommetje meer te maken. Als we de Ringwiel opdraaiden, zagen we de anderen in de verte alweer en we sloten aan als ze de doorgang naar het Zandmeer invoeren. Via het Grote Gaastmeer ging het richting Gaastmeer (het dorp wel te verstaan). Daar was het een drukte van belang aan het plaatselijke terras. Een hele vloot zeilbootjes

lag aan de steiger en de zeilers verdrongen zich op het terras. Dus voeren wij er maar voorbij en zo kwamen we op de scheiding tussen de Fluessen en het Heeger meer. Op een groot water komen, vind ik altijd heerlijk en dan peddel ik dat het een lieve lust is.

Daardoor was ik alweer helemaal alleen en door de grootte van het meer zag ik ook geen enkele ander

SKK-er meer. Maar niet getreurd, het was zalig varen in de zon, met een zacht windje. Enig probleem is altijd: op een kaart ziet alles er anders uit dan in het echt en zeker als je als kajaker zo laag op het water zit. Dus was ik al veel te snel het meer overgestoken en zo in het gebied van de snelle motorbootvaarders gekomen. Die zorgden al bij al voor niet te veel golven. Het was toch een hele tijd uitkijken naar de juiste plaats om de doorgang naar de Woudsender Rakken te vinden om zo terug bij de camping te belanden.

Hèhè, dat was nog eens een leuk tochtje!

Het ritueel van de vorige dag herhaalde zich: boten even naar de kampplaats dragen, omkleden en een deugddoende douche nemen en gewoon weer aanschuiven aan tafel waar Lieve alweer voor het avondeten had gezorgd.

Maar ondertussen was de blauwe lucht helemaal verdwenen en hadden grijze

wolken de plaats ingenomen. Om te voorkomen dat er materiaal nat werd, draaiden we onze luifel al maar in en verdwenen de buitenstoeltjes en –tafel.

We verbleven al twee dagen in Woudsend maar hadden het dorpje zelf nog niet gezien. Lieve leidde ons door het kleine dorpje waar we opvallend veel eetgelegenheden opmerkten. Er zijn nog een aantal oude(re) huizen en steegjes en er hangen overal borden met foto's en tekst hoe het vroeger was. Bij één zo'n huis vonden we zelfs een folder van de Stichting Historische Kring Woudsend waarin kort de geschiedenis van Woudsend wordt verduidelijkt. En toen ... begon het te druppelen.

Naar Woudsend komen en niet op het Slotermeer hebben gevaren? Dat kan toch niet! Dus vertrokken Ferre en ik op maandagmorgen voor een tochtje over het Slotermeer. Alle andere SKK-ers zaten nog te ontbijten of waren reeds

bezig in te pakken. We staken terug door naar het Koevoordermeer via de Welle. Dan een heel stuk over het Prinses Margrietkanaal. Gelukkig was er weinig of geen beroepsvaart

op deze tweede Pinksterdag, want soms klotste het water al even hard als op het Albertkanaal in Viersel bij de waterskiclub. Net op het Grote Brekken sloegen we rechtsaf om via de Rijnsloot, de Kromme Ee het Brandemeer te bereiken. Op de Rijnsloot is ook een voet/fietsveer. De veerman zat in zijn container

het landschap te bewonderen, maar er waren geen passanten. Als je zo een hele dag moet volmaken ... Maar goed, via de Woudsloot en de Boomsvaart kwam het kleine Elfstedenstadje Sloten in zicht. Het bracht herinneringen naar boven van de Elfstedentochten die ik vele jaren geleden gevaren heb. Met de

kajak kan je dwars door dit stadje varen, terwijl de jachten allemaal moeten omvaren en wachten aan de brug.

Buiten Sloten kwamen die ons dan ook een tweede maal voorbij. Eens op het Slotermeer zochten we rustiger water op buiten de vaargeul. Je ziet al dadelijk de overkant van het meer, maar je peddelt en peddelt en die overkant komt schijnbaar niet dichterbij. Het was wel grijs vanmorgen en er was een beetje wind, maar die gaf geen grote golven op het meer.

Eens de Ee op naar Woudsend kwam al het vaarverkeer weer bij elkaar en lagen er boten te wachten aan de brug. Dan heb je één keer een voordeel als kajaker. Je kan overal (of toch bijna) de bruggen onderdoor en je moet nergens wachten.

Het was bijna één uur toen we terug aan de botenhelling op de camping onze kajaks op het droge legden. Toch nog een snel doucheje vooraleer te eten en alles op te laden. Ludo had al zijn materiaal al tot bij de mobilehome gebracht.

Het was ongeveer half drie toen we vertrokken. De files van vrijdag in het achterhoofd, vreesden we weer heel wat tijd te moeten aanschuiven. Gelukkig konden we nu rustig huiswaarts cruisen. Eerst de boten gaan afladen in de club om dan taxidienst te spelen voor mijn medepassagiers.

Een geslaagd weekend, zonder regen (enkel 's nachts en zondagavond), met zon en wind en véél water. Wat moet een kajaker nog meer?

Pol.